

Max Mod

Onzin   slechte tekeningen

~~Geschreven en geïllustreerd~~
door Matt Stanton

dreagman

buiten-
aards

Voor het papieren boek is materiaal gebruikt uit FSC® gecertificeerde bossen en andere gecontroleerde bronnen, onafhankelijk gecertificeerd door Soil Association Certification. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Beck & Matt Stanton Pty Ltd
Oorspronkelijke titel: *Funny Kid Prank Aliens*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Angélique Verheijen
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagillustraties: Matt Stanton
Foto auteur: Jennifer Blau
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Pb Tisk, Czech Republic

ISBN 978 94 027 1158 5
ISBN 978 94 027 6706 3 (e-book)
NUR 282
Eerste druk september 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsChildren'sBooks, een divisie van HarperCollinsPublishers Australia Pty Limited.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Bonnie.

Ik ben zo trots op je dat ik bijna ontplof.

1

*In een heelal
hier heel ver
vandaan...*

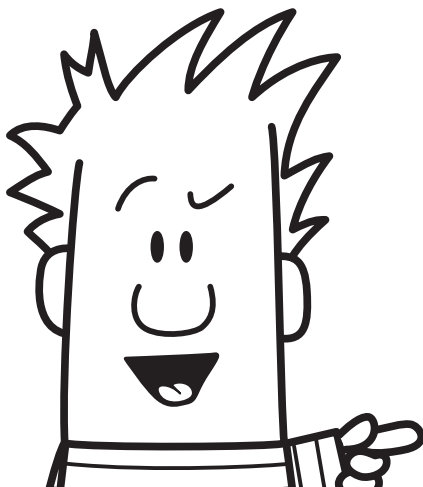
Weet je, mensen zijn dom.

Stel dat er echt aliens bestaan – en we weten allemaal dat dat niet zo is – waarom zouden ze dan in hemelsnaam naar de aarde willen komen?

Inderdaad. Aliens. Dat hoor je goed. Zó erg zit ik me op dit moment te vervelen.

Probeer me voor de grap even te volgen.

Aliens zijn tig keer slimmer dan wij. Denk je nou echt dat onze planeet zo fantastisch is dat ze hun koffers

pakken en een miljoen lichtjaren door het heelal reizen omdat ze hier zo graag willen zijn? Voor mij is de andere kant van de woonkamer soms al te ver als ik de afstandsbediening moet pakken. Ik heb ooit drie programma's over spaghetti uitgezeten omdat ik er niet bij kon.

Stel je voor dat je een buitenaards wezen bent.

Doe even net alsof je een slijmerige, lichtgevend groene huid hebt die gloeit in het donker. Boven op je hoofd staan zes ogen op steeltjes, zodat je in alle richtingen kunt kijken. In plaats van armen en benen heb je tentakels. Dat geeft niks, want je hebt geen armen en benen nodig. Je kunt namelijk vliegen.

En je hebt nog veel meer fantastische krachten:

supersonische oren, je kunt spullen verplaatsen zonder ze aan te raken en – ook leuk – je kunt gedachten lezen.

De leiders van je planeet hebben je op een gevaarlijke missie gestuurd, dus je moet een van de slimmere aliens zijn. (Pas op, ruimtegenie. Niet verwaand worden.)

Om bij de aarde te komen ben je door het heelal gescheurd in een ruimteschip waarmee je nooit hoeft te tanken. Dat weten we zeker, want onze ruimtevaartdeskundigen hebben nog nooit een benzinstation aangetroffen in de ruimte. NASA heeft niet laten weten dat ze in het hele heelal weliswaar geen enkele intelligente levensvorm zijn tegengekomen, maar dat er wel een tankstation met een winkeltje is.

Wat ik eigenlijk wil zeggen, is dat jouw ruimteschip behoorlijk goed moet zijn als je er zo ver mee bent gekomen. Het heeft alle snufjes: lasers, teleporteerders, een krachtveld waardoor je onzichtbaar bent, een extra bekerhouder. Het is een peperduur, super-de-luxe ruimteschip, en jij bent de piloot.

Je hebt je buitenaardse gezin en je buitenaardse hond achtergelaten om een belangrijke missie uit te voeren voor je buitenaardse regering (of voor de getikte buitenaardse uitvinder van de intergalactische creditcard, een miljardair die van gekkigheid niet weet wat hij met zijn geld moet doen). Maar... wat is je doel?

Het moet iets heel belangrijks zijn. De uitkomst van jouw missie bepaalt waarschijnlijk of je soort kan overleven. Je hebt al duizenden planeten bestudeerd, maar je hebt nog steeds niet gevonden wat je zoekt.

En dan... dan kom je aan bij de planeet aarde.

Wat tref je daar aan?

Hebben ze spannende geavanceerde technologie? Natuurlijk niet, je vliegt zelf in een ruimteschip rond! Je valt echt niet steil achterover van mijn vaders smart-phone of van de goeie wifi. Automatische deuren en apparaatjes die op verzoek een liedje afspelen; voor jou is het alsof we hier nog in het stenen tijdperk leven.

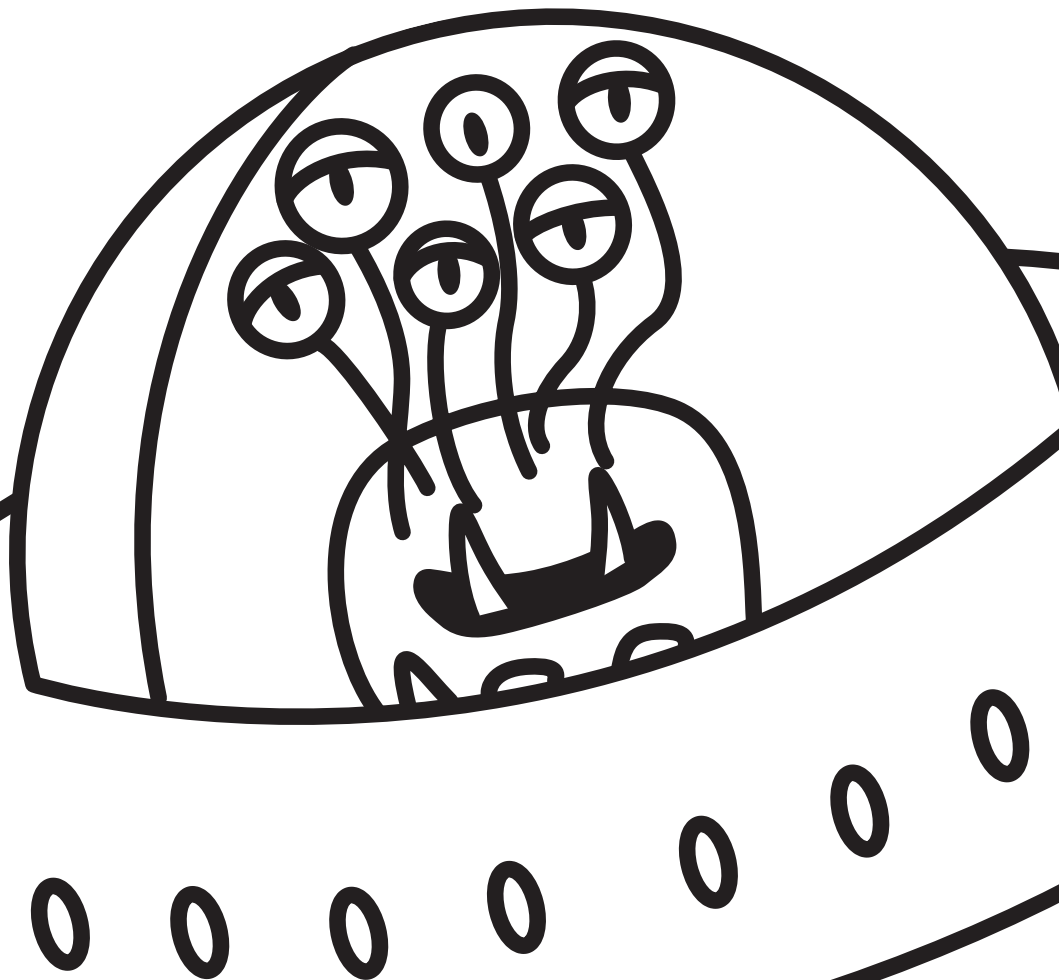
En de natuur dan?

Als je met buitenaardse ogen naar onze wereld kijkt, zeg je dan: ‘Wauw, wat mooi. Wat een ongelooflijke wezens! Ik maak snel een foto van dat schattige beest voor mijn buitenaardse moeder!’ Nee, dat zeg je niet. Want, zoals we al eerder hebben vastgesteld, jouw moeder is een superslim biologisch organisme dat licht geeft in het donker. Ze zegt echt niet: ‘Wauw, leuke schildpad!’

En ze is al helemaal niet onder de indruk van de mensen. We struikelen over van alles.

We kwijlen als we in de bus in slaap vallen. We krabben aan onze kont als we denken dat er niemand kijkt. Maar jij, de alien, ziet het allemaal!

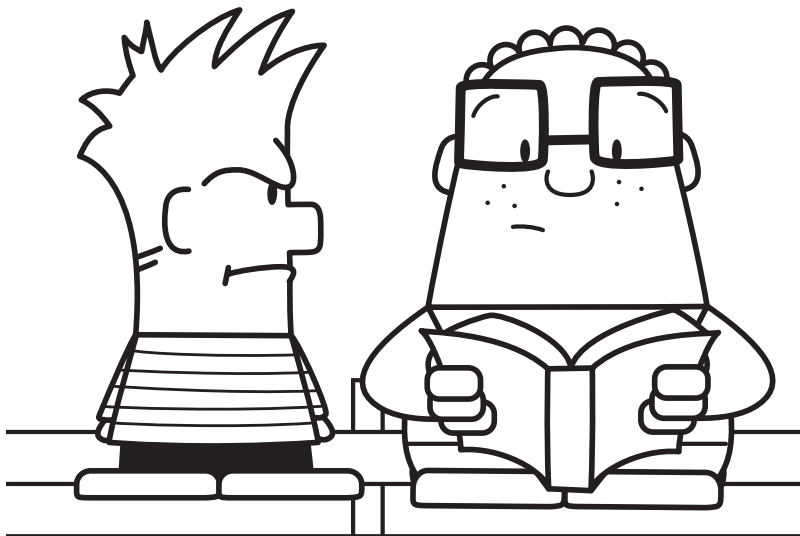
Stel, je bent echt een buitenaards superwezen en je kijkt op dit moment van bovenaf naar de aarde. Wat zou je dan zien?

Je ziet chagrijnige mensen die op weg zijn naar hun werk. Je ziet zweterige mensen in veel te strakke broekjes bijna omvallen terwijl ze de raarste gymnastiekhoudingen aannemen. Je ziet mopperende mensen rondjes rijden in hun auto omdat ze geen parkeerplaats kunnen vinden, en klaslokalen vol kinderen die met veel moeite allerlei onzin proberen te spellen. Je ziet iemand een hond uitlaten, en gaat ervan uit dat degene die wordt meegetrokken aan de riem het huisdier moet zijn. Je snapt echt niet waarom het baasje steeds zijn poot optilt om tegen een boom te plassen. En daar komt nog bij dat op ieder willekeurig moment minstens een kwart van de wereldbevolking in z'n onderbroek op de bank hangt.

Maar waar ik me nog het meest voor schaam, is dat jij, de alien, ziet dat er op aarde mensen zijn die boeken lezen waarin staat dat aliens verzonnen zijn.

O, maak je geen zorgen. Ik heb het niet over jou. Ik heb het over mijn vriend Hugo. Hij zit hier naast me

te lezen in een boek dat *De Melkwegsamenzwering* heet. Het is dikker dan het woordenboek. Er staat een ruimteschip op de kaft en Hugo heeft de hele dag nog niet op- of omgekeken. Het is vakantie, en hij heeft laten weten dat hij het boek uit wil hebben voordat we weer naar school moeten. Dat boek is de reden dat ik nu aan aliens zit te denken.

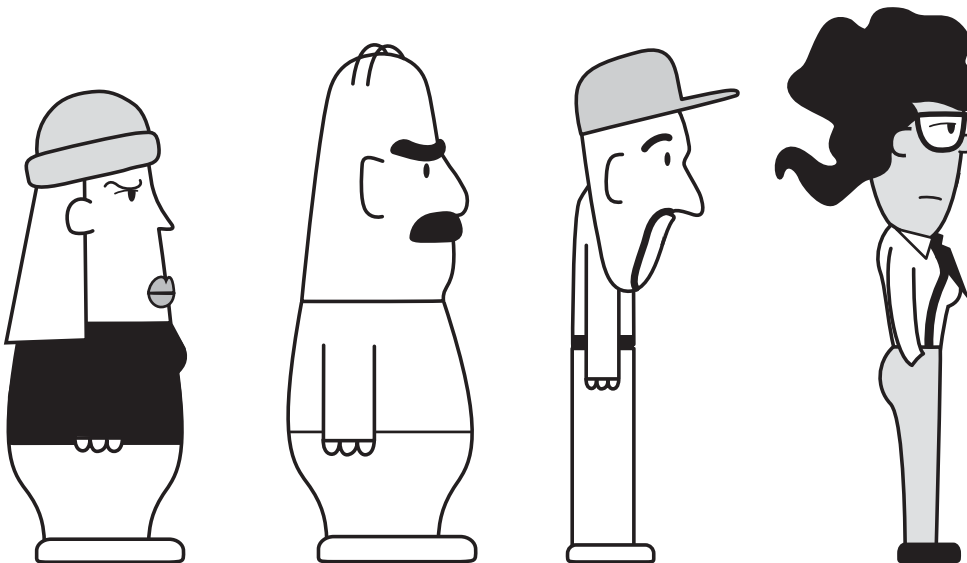
En wat ik vooral denk, is dat wij mensen al heel lang niet meer kritisch in de spiegel hebben gekeken.

De aliens gaan de aarde niet veroveren. Die planeet van ons is namelijk niet echt een aantrekkelijke

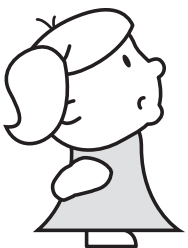
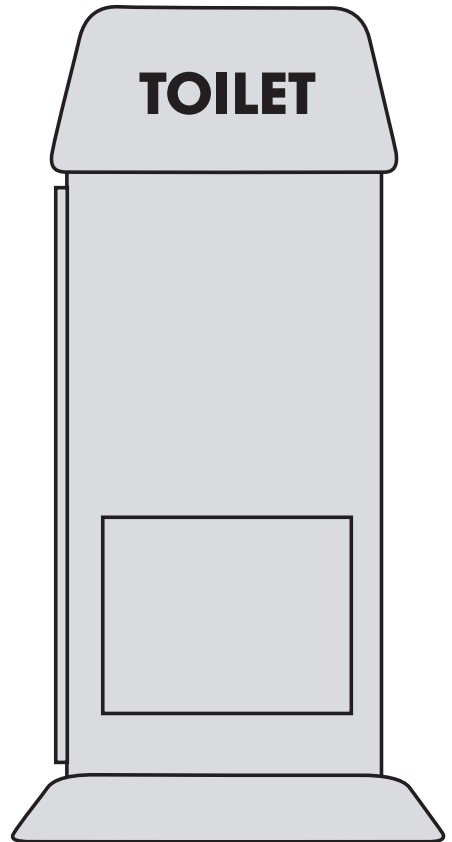
vakantiebestemming. De meeste mensen die hier wonen, vervelen zich kapot. Niemand wil hiernaartoe!

Daar loopt bijvoorbeeld een vent die net nog een lekkere taco had. Nu is de tacoschelp gebroken en probeert hij de bonen en de salsa die over zijn T-shirt naar beneden glibberen met zijn duimen weg te vegen. Geen enkele alien die hem zo bezig ziet zal denken: *o, kijk, ik heb intelligent leven gevonden in het heelal!*

Stel je eens voor dat er op dit moment aliens naar beneden kijken vanuit hun supergeavanceerde ruimteschip met onzichtbaarheidsschild. Ze zien de mensen die daar in de rij staan voor de wc...

Ongeveer vijftien mensen wachten op hun beurt bij de mobiele toiletten die hier speciaal zijn neergezet voor het Roestheuvelfestival. Zo vul je je tijd toch niet, mensen? Misschien zit er wel een schip vol superaliens naar ons te kijken, en waar zijn wij mee bezig? We huppen van het ene op het andere been en staan te zweten omdat we echt, maar dan ook echt niet willen dat de dingen die in ons lichaam zitten naar buiten komen. Tenminste, niet voordat we in een van die benauwde plastic hokjes zitten.

Ik denk eigenlijk dat het Roestheuvelfestival – waar mijn vrienden en ik op dit moment zijn – op een stel passerende aliens overkomt als een speeltuin voor cavia's. We hebben een draaimolen en een ijscokraam, en dat spelletje waarbij je een prijs kunt winnen door een bal in het hoofd van een clown te mikken. We lijken op knaagdieren die tegen elkaar opbotsen in een hok vol felgekleurd minispeelgoed.

Wanneer je langs zo'n caviakooi vol caviaspullen loopt, dan denk je toch ook niet bij jezelf: *mocht ik maar meedoen met die beesten.*

En daarom slaat het dus nergens op om een buitenaardse invasie te verwachten. Stel dat aliens wél zouden bestaan en ze struikelden tijdens hun ruimte-reis toevallig over de aarde, dan zouden ze precies hetzelfde doen als wij wanneer we cavia's bezig zien in hun kooi.

Ze denken: *geinig*, en daarna vliegen ze gewoon verder.

Daar is geen speld tussen te krijgen, maar toch willen sommige mensen – zoals mijn vriend Hugo – blijven geloven dat er aliens zijn die het de moeite waard vinden om de aarde aan te vallen.

En ik geloof dat ik weet waarom.

Het komt doordat die mensen zich net zo vervelen als wij.

